

[Poul Hartling.]

Den aktuelle anledning er et forslag til folketingsbeslutning om ændringer i den offentlige sygeforsikring, som venstre fremsatte den 24. januar 1967. Hvis den nu foreslåede regel havde været gældende, skulle forslaget have været behandlet senest den 9. februar. Da vort forslag stadig ikke blev sat på folketingets dagsorden, rejste jeg spørgsmålet på et møde i udvalget for forretningsordenen torsdag den 16. februar.

Jeg forstod på formandens svar, at forslaget nu ville komme frem til første behandling, men det kom alligevel ikke med på ugeplanen for næste uge, ugen fra den 20. til den 26. februar. Vi undrede os, men vor undren steg, da forslaget heller ikke var på ugeplanen for den 27. februar-5. marts. Vi fremsatte da 1. marts det forslag, vi her behandler, og nu kom vort forslag om den offentlige sygeforsikring til behandling tirsdag den 7. marts. Jeg har ugeplanen for folketinget for den uge, og dér står det anført som et af punkterne på dagsordenen tirsdag den 7. marts.

Jeg synes, det er værd i denne sammenhæng at bemærke, at netop den dag fremsatte socialministeren et lovforslag, der drejede sig om nogle af de samme problemer som vort forslag, og det blev omgående sat på ugeplanen. Der står om fredagen: første behandling af ændring af lov osv., og det er sat så hurtigt på, at der ikke engang på ugeplanen er kommet nummer på forslaget; det har åbenbart ikke været færdigt eller trykt, dengang det blev placeret på ugeplanen.

Det er altså vilkårene, at et oppositionsparti kan fremsætte et forslag, men det kan ikke behandles, før ministeren har fået sit forslag færdigt. Vore forslag kan ligge i 6 uger; ministeren kan få sit frem til behandling på 3 dage, det vil sige lige så hurtigt, som forretningsordenen overhovedet giver mulighed for det, jfr. § 11. Jeg siger igen, at venstre har fuld forståelse for, at formanden for folketinget må tage hensyn til ministerønsker, men vi vil gerne værne tinget imod vilkårlige og tilfældige ministerpressioner. Der er måske en voksende tendens til at fjerne folketingets indflydelse og folketingets myndighed; der er måske også tendenser netop nu, som vil lægge afgørelserne andre steder end i folketinget.

Gang på gang har vi jo oplevet, at regeringen er kommet og har spurgt, om vi ikke ville se bort fra fristerne, fordi man havde ønske om en særlig hurtig behandling af en sag. Vi har, jeg tror altid, været imødekommende og sagt, at det er ikke den slags ting, vi vil sætte os imod; vi vil gøre vort til, at sagerne kan behandles så hurtigt og praktisk som bare muligt, men omvendt må tinget så også have et værn imod, at regeringen uberettiget skal kunne hindre, at tinget behandler en sag, der er rejst forslag om, at regeringen skal kunne få sagen udsat igennem uger. Jeg mener, at tinget selv kan skaffe sig dette værn, og det er det, vort forslag går ud på.

Bomholt: En række venstreblade har anstrengt sig for at udtale sig i meget vrede vendinger om behandlingen af det af hr. Poul Hartling omtalte private forslag. Angrebene var ensidigt rettet mod tingets formand, og da forslaget til folketingsbeslutning var til behandling her i tinget, blev angrebet i forstærket form fremført af hr. Peter Larsen. Det hævdedes, at formanden, som det blev sagt, har forhindret, at folketinget har fået denne sag udsat — folketingets korrektører har erstattet ordet „forhindret“ med ordene „været årsag til“. Hovedpåstanden var, at arbejdsgangen her i tinget ikke var, jeg citerer:

„efter de regler, der i øvrigt måtte gælde for parlamentarisk arbejde.“

Den sidste påstand måtte jeg opfatte som ærerørig, og i anden omgang afsvækkedes den af hr. Peter Larsen; dog blev mistænkeliggørelsen af mit arbejde opretholdt, hvad jeg beklagede. Så meget mere taknemlig er jeg for hr. Poul Hartlings udtalelse her i dag, gående ud på, at det fremsatte forslag ikke indeholder noget angreb på formanden eller på hans embede.

Fyns Tidende har i sin ledende artikel en interessant lille passage. Det hedder:

„Måske kunne formanden have vundet forståelse hos venstre for socialministerens tilbageholdenhed, hvis man havde henvendt sig til venstre herom.“

Det har, så vidt jeg ved, socialministeren gjort. Nok så ligetil i forholdet til formanden ville det vel være, om venstres repræsentant i præsидiet, dette tings første næstformand, hr. From, havde fremført